

ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΠΛΗΡΗΣ ΗΜΕΡΩΝ ΚΑΙ ΜΕΣΤΟΣ ΕΡΓΩΝ ΘΕΟΦΙΛΩΝ ο Πατριάρχης Σερβίας Παύλος

«Δίκαιοι εις τόν αιώνα ζῶσι...» (Σοφ. Σολ. 5,15)

κοιμήθη στις 15 Νοεμβρίου σε νοσοκομείο του Βελιγραδίου σε ηλικία 95 ετών ο Πατριάρχης της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, Παύλος.

Ο Πατριάρχης Παύλος είχε εισαχθεί στο στρατιωτικό νοσοκομείο στο Βελιγράδι πριν από δύο χρόνια για διάφορα προβλήματα υγείας.

Ο Παύλος ανέλαβε ως επικεφαλής της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, το 1990, λίγο πριν την αιματηρή κατάρρευση της πρώην Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία ανέκτησε μεγάλη επιρροή στο γηγενή πληθυσμό την περίοδο που άσκησε τα καθήκοντα του.

Στην εξόδιο ακολουθία του Πατριάρχη προεξήρχε ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος και συμμετείχαν ο Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Δανιήλ, ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας κ. Αναστάσιος, ο Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Ειρηναίος, εκπρόσωποι Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών, από το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας ο Μητροπολίτης Γέρων Αζώμης κ. Πέτρος, από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων ο Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ησύχιος, από το Πατριαρχείο Μόσχας ο Μητροπολίτης Μίνσκ και

Σλούτσκ κ. Φιλάρετος, από την Ελλάδα οι Μητροπολίτες Ελασσώνας κ. Βασίλειος και Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος και από την Εκκλησία της Κύπρου ο Μητροπολίτης Πάφου κ. Γεώργιος.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος Οικουμενικός κατά τον επικήδειο λόγο του ανέφερε, μεταξύ άλλων, για τον μακαριστό Πατριάρχη και τα εξής:

«...Αποτελεί, αδελφοί, κοινόν μυστικόν της ανά την Οικουμένην Εκκλησίας ότι ο από Ράτοκας και Πρεζρένης μακαριστός Πατριάρχης των Σέρβων

Παύλος ο Στόϊτσεβιτς δεν ήτο εις συνήθων μέτρων Πρωθιεράρχης. Αλλωστε και η μορφή αυτού και η όλη παρουσία ηκτινοβόλει οσιότητα και δικαιοσύνην!

Αδαμάντινος το ήθος, εθελουσίως πάμπτωχος, ασκητής υπενθυμίζων τους αρχαίους Πατέρας της ερήμου, νηστευτής, αδιαλείπτως προσευχόμενος, πράος,

ειρηνικός και ταπεινός τη καρδία, αλλά και μαχητής ανυποχώρητος και θυσιαστικός οσάκις παρίστατο ανάγκη, πύρινος λειτουργός του ιερού θυσιαστηρίου, πνευματέμφορος, συνεκέντρωνεν εις εαυτόν, ως θα έλεγε περί Μελετίου Αντιοχείας Γρηγόριος ο Νύσσης, «Δαβίδ την πραότητα, Σολομώντος την σύνεσιν, Μωϋσέως την αγαθότητα, Σαμουήλ την ακρίβειαν,

Ιωσήφ την σωφροσύνην, Δανιήλ την σοφίαν, Ηλιού τον ζήλον της πίστεως, Ιωάννου την παρθενικήν αφθορίαν...

Ευρυμαθής άλλωστε Θεολόγος, προφητικός κήρυξ του Ευαγγελίου, φιλάδελφος, φιλότεκνος, ελεημονέστατος, πλήρης σπλάγχων οικτιρμών, διαλλακτικός, ειρηνοποιός, ανήρ ανοικτών οριζώντων και με άμεσον επαφήν με την σύγχρονον πραγματικότητα, υπήρξε στοιχείον μέγα της Εκκλησίας των ημερών μας, φέρον έκτυπον την σφραγίδα της αγιότητος!

Και αυτοί οι θύραθεν αντελαμβάνοντο ότι είχαν να κάμουν με προσωπικότητα ασυνήθη, με άνδρα άλλων μέτρων, άλλης ποιότητος, και εσέβοντο αυτόν, ακόμη και όταν δεν συνέκλιναν αι απόψεις και θέσεις των. Ο Θεός τον εχάρισεν εις την Εκκλησίαν την κατάλληλον στιγμήν, τότε ακριβώς που ο λαός του και η πατρίς του τον εχρειάζοντο περισσότερο!...

Αυτός, ο μικρός και αδύναμος το δέμας αλλά γίγας το φρόνημα και το πνεύμα, Πατριάρχης Παύλος εσήκωσε το βάρος του σταυρού και του πάθους του ιστορικού και ευλογημένου Σερβικού Έθνους κατά την δοκιμασίαν των τελευταίων ετών. Αυτός ήτο η ζώσα έκφρασις της ενότητός του, η ενσάρκωσις της αγίας παραδόσεως και τιμαλφούς κληρονομίας του Αγίου Σάββα!...

Είχομεν προσωπικώς την χαράν να τον γνωρίζωμεν από ετών και να συνεργασθώμεν αδελφικώτατα κατ' επανάληψιν. Είδομεν την αγωνίαν του δια τον λαόν του, δια την πατρίδα του, δια την όλην Εκκλησίαν, δια τα πανανθρώπινα προβλήματα της αμφοιβητήσεως των αξιών, της ηθικής καταπτώσεως, της πτωχείας, της αδι-

κίας, της σκληροκαρδίας και αδιαφορίας των ισχυρών δια τους αδυνάτους, της καταστροφής του περιβάλλοντος.

Η αναστροφή μετά της Μακαριότητός του ήτο πηγή πολλής χαράς, αγαλλιάσεως, εμπνεύσεως και βαθείας πάντοτε συγκινήσεως. Πολύ περισσότερο η συμπροσευχή και η συλλειτουργία, κατά την οποίαν δεν ηδύνατο να αποκρύψη το υψηλόν επίπεδον της πνευματικής του εμπειρίας και καταστάσεως.

Δεν αποτελεί σχήμα λόγου η φράσις ότι θα μας λείψη πολύ! Δια τούτο και θρηνούμεν και αποδυρόμεθα την αφ' ημών πορείαν του, καίτοι γνωρίζομεν ότι δι' αυτόν ισχύει το ψαλμικόν «Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος των οσίων Αυτού», και είμεθα απολύτως βέβαιοι ότι η έξοδος του είναι έξοδος ζωής, απόθεσις των αχρήστων πλέον δερματίνων χιτώνων, είσοδος εν ειρήνη εις την επηγγελμένην Βασιλείαν, πανευφρόσυνος συντυχία μετά της Θεοτόκου, των Αγγέλων και πάντων των Αγίων, παραλαβή από των χειρών του αγωνοθέτου Θεού του αμαραντίνου της δικαίας δόξης στεφάνου, φωτεινή παράστασις εις την αιώνιον Λειτουργίαν του επουρανίου θουισαστηρίου ομού μετά του Αγίου Σάββα και πάντων των θεοφιλώς και θεαρέστως αρχιερατευσάντων και ιερατευσάντων και αυτοπρόσωπος ομιλία μετά του Θεού, κατά την οποίαν ήδη εντυγχάνει υπέρ ημών και παντός του λαού!

Συ δε, φιλόχριστε, αξιόθεε, άξιε πάντων των Μακαρισμών του Χριστού, πολυφίλητε και πολυκλαυστε Αδελφέ Παύλε, αναπαύου εν τω φωτί του Θεού μέχρι της κοινής αναστάσεως! Αιωνία, αγήρως και αγία σου η μνήμη!». ■